

Sygn. akt III AUa 713/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Beata Górską (spr.)
Sędziowie:	SSA Barbara Białecka SSA Urszula Iwanowska
Protokolant:	St. sekr. sąd. Elżbieta Kamińska

po rozpoznaniu w dniu 29 sierpnia 2018 r. w Szczecinie

sprawy K. B. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o wysokość świadczenia

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 4 października 2017 r. sygn. akt VI U 794/17

oddala apelację.

SSA Urszula Iwanowska SSA Beata Górską SSA Barbara Białecka

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 3 lutego 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., wznowił ubezpieczonemu K. B. (1) wypłatę renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, od 1 lutego 2017 roku na okres do 31 stycznia 2020 roku. Decyzją powyższą odmówiono przy tym ubezpieczonemu dalszej wypłaty ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy.

Decyzją z dnia 1 marca 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., dokonał od 1 marca 2017 roku przysługującej K. B. (1) renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Ubezpieczony K. B. (1) odwołał się w dniu 24 kwietnia 2017 roku od obu powyższych decyzji, żądając wznowienia wypłaty deputatu węglowego. W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, że od 5 lutego 2011 roku otrzymuje rentę i do 3 lutego 2017 roku otrzymywał również deputat węglowy.

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wniósł o odrzucenie odwołania od decyzji z 3 lutego 2017 roku jako wniesionego po terminie, a w odniesieniu do odwołania od decyzji z 1 marca 2017 roku - o jego oddalenie. Organ rentowy podniósł, że odwołującemu nie przysługuje ekwiwalent, ponieważ prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od 5 lutego 2011 roku, nabył na podst. przepisów ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, a zatem nie spełnia przesłanki z art. 74 ustawy z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego "Polskie Koleje Państwowe", uzasadniającej prawo do deputatu węglowego.

Wyrokiem z dnia 4 października 2017 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżone decyzje organu rentowego w ten sposób, iż przyznał ubezpieczonemu K. B. (1) prawo do wypłaty ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy od dnia 1 lutego 2017 roku.

Sąd Okręgowy ustalił, że K. B. (2) urodził się w dniu (...)

O dnia 8 sierpnia 1977 roku K. B. (2) zatrudniony był w pełnym wymiarze czasu pracy w przedsiębiorstwie (...). W trakcie przedmiotowego zatrudnienia ubezpieczonemu jako pracownikowi kolei przysługiwało prawo do deputatu węglowego.

Decyzją z dnia 15 października 2013 roku - działając w oparciu o przepisy ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych - organ rentowy przyznał ubezpieczonemu od dnia 5 lutego 2011 roku do 31 grudnia 2013 roku prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. W decyzji powyższej organ rentowy wskazał, że ekwiwalent węglowy będzie wypłacany w marcu za okres od stycznia do czerwca i we wrześniu, za okres od lipca do grudnia.

Decyzją z 6 lutego 2014 roku organ rentowy po rozpoznaniu wniosku ubezpieczonego, wznowił wypłatę renty od 1 stycznia 2014 roku wskazując, że świadczenie przysługuje do 31 stycznia 2017 roku. Świadczenie rentowe wypłacane było wraz z ekwiwalentem pieniężnym za deputat węglowy.

W dniu 6 grudnia 2016 roku ubezpieczony złożył w organie rentowym wnioski o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzją z dnia 3 lutego 2017 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wznowił ubezpieczonemu wypłatę renty od 1 lutego 2017 roku wskazując jednocześnie, że ubezpieczonemu nie przysługuje ekwiwalent pieniężny za deputat węglowy.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał odwołania za uzasadnione.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy wskazał, iż w jego ocenie brak jest podstaw do odrzucenia odwołania ubezpieczonego od decyzji z 3 lutego 2017 roku jako wniesionego po terminie. Sąd I instancji wziął bowiem pod uwagę, że organ rentowy nie wykazał, w jakiej dacie decyzja z 3 lutego 2017 roku doręczona została ubezpieczonemu, a tym samym, że rzeczywiście K. B. (2) przekroczył ustawowy termin na wniesienie od niej odwołania. Przy tym Sąd Okręgowy nadmienił, że gdyby nawet przekroczenie we wniesieniu odwołania rzeczywiście miało miejsce, to uzasadnionym byłoby przywrócenie terminu na jego wniesienie. Ubezpieczony K. B. (1) działa bowiem w niniejszej sprawie sam, bez profesjonalnego pełnomocnika, a nadto przekroczenie terminu nie byłoby nadmierne.

Odnosząc się do kwestii zasadności wstrzymania wypłaty ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy Sąd Okręgowy wskazał, że odwołania w tym zakresie zasługiwały na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy zauważył, że zgodnie z art. 74 ust. 1 ustawy z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego "Polskie Koleje Państwowe" (t.j. Dz.U. z 2014 roku, poz. 1160 ze zm.) byłemu pracownikowi kolejowemu pobierającemu emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy, przyznana na podstawie przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin lub przepisów ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych albo przepisów ustawy z

dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a także członkom rodziny tego pracownika pobierającym po nim rentę rodzinną przyznaną na podstawie wymienionych przepisów, przysługuje prawo do deputatu węglowego w ilości 1800 kg węgla kamiennego rocznie, w formie ekwiwalentu pieniężnego (ust. 1).

Za podstawę ustalenia wysokości ekwiwalentu pieniężnego, o którym mowa w ust. 1, przyjmuje się przeciętną średnioroczną cenę detaliczną 1000 kg węgla kamiennego z roku poprzedzającego rok, w którym ekwiwalent ma być wypłacany, ogłaszana przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w terminie do dnia 20 stycznia każdego roku, w formie komunikatu, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski", skorygowaną o przewidywany w ustawie budżetowej średnioroczny wskaźnik wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych dla gospodarstw domowych emerytów i rencistów na rok planowany (ust. 2).

Prawo do deputatu węglowego nie przysługuje jednak emerytowi lub renciście, jeżeli nie przysługiwało mu w okresie zatrudnienia, z tytułu którego powstało prawo do emerytury lub renty (ust. 4).

Ekwiwalent pieniężny, o którym mowa w ust. 1, przyspina i wypłaca w dwóch terminach wraz z wypłatą emerytury lub renty: w marcu - za okres od 1 stycznia do 30 czerwca i we wrześniu - za okres od 1 lipca do 31 grudnia każdego roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych z dotacji celowej z budżetu państwa. (ust. 5).

W przypadku przyznania emerytury lub renty po terminie wypłaty ekwiwalentu pieniężnego, ekwiwalent należny od dnia przyznania emerytury lub renty do końca półrocznego okresu, o którym mowa w ust. 5, wypłaca się łącznie z pierwszą należnością z tytułu emerytury lub renty (ust. 6).

Emeryci i renciści nabywają prawo do ekwiwalentu pieniężnego z dniem przyznania emerytury lub renty (ust. 10). Prawo do pobierania ekwiwalentu pieniężnego ustaje lub ulega zawieszeniu wraz z ustaniem prawa do emerytury lub renty (ust. 11).

Sąd Okręgowy zauważył zatem, że z treści cytowanego wyżej przepisu wnika, że przesłankami niezbędnymi do przyznania emerytowi prawa do deputatu węglowego są fakt zatrudnienia na kolei oraz pobieranie już w czasie zatrudnienia deputatu węglowego (tak też Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 4 listopada 2015 roku, sygn. akt III AUa 852/15, publ. LEX nr 1936822).

Dalej Sąd Okręgowy zauważył, że ustawodawca w art. 74 powyższej ustawy położył nacisk na silny związek tego świadczenia ze stosunkiem pracy, gdyż nie użył określenia „emerytowi” lub „renciście”, tylko „byłemu pracownikowi kolejowemu”. Ekwiwalent za deputat węglowy jest niewątpliwie świadczeniem wywodzącym się ze stosunku pracy na kolei i ten aspekt oraz literalne brzmienie przepisu należy mieć na względzie w procesie wykładni i subsumcji. Ust. 1 i ust. 4 art. 74 ustawy z dnia 8 września 2000 roku należy odczytywać łącznie w ten sposób, że prawo do deputatu węglowego przysługuje byłym pracownikom kolejowym, którzy na podstawie właśnie tego zatrudnienia uzyskali emeryturę lub rentę, co w przypadku renty oznacza, że nabycie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w oparciu o zatrudnienie poza koleją wyklucza nabycie prawa do deputatu. Istotne jest zatem ustalenie, czy renta przyznawana na podstawie ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ustalona została na podstawie zatrudnienia kolejowego i wówczas prawo do deputatu przysługuje, czy też na podstawie zatrudnienia poza koleją, co wyklucza przyznanie prawa do deputatu (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 7 marca 2012 roku, sygn. akt III AUa 1699/11 (publ. LEX nr 1238743)).

Sąd Okręgowy zauważył zatem, że w świetle przywołanych regulacji prawo do deputatu węglowego przysługuje pracownikom pracującym na kolei. Przysługuje ono również byłym pracownikom kolejowym, którzy na podstawie właśnie tego zatrudnienia nabyli emeryturę lub rentę.

Mając to na uwadze Sąd Okręgowy zauważył, że w niniejszej sprawie niespornym jest, że wnioskodawca prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy nabył 5 lutego 2013 roku, a więc pod rządem ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2003 roku, uchylając ustawę z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z

tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. Niesporne jest również, że przysługująca wnioskodawcy renta z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, została ustalona na podstawie zatrudnienia kolejowego. Skutkowało to przyznaniem przez organ rentowy prawa do ekwiwalentu za deputat węglowy w decyzji o przyznaniu prawa do renty z 15 października 2013 roku. Świadczenie rentowe wraz z powyższym ekwiwalentem pieniężnym wypłacane było przez organ rentowy do 31 stycznia 2017 roku. W ocenie Sądu Okręgowego pozwany przyznając ubezpieczonemu prawo do ww. dodatku miał zapewne na uwadze, że wnioskodawca ma do niego prawo z tej przyczyny, że przysługująca mu renta ustalona została na podstawie zatrudnienia kolejowego, a nie zatrudnienia poza koleją, co w myśl obowiązujących przepisów uniemożliwiłoby nabycie prawa do tego świadczenia.

Sąd miał przy tym na uwadze, że w sentencji decyzji z dnia 15 października 2013 roku o przyznaniu ubezpieczonemu renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy wprost wskazano, że decyzja ta wydana została w oparciu o treść ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. Okoliczność ta zdaniem sądu I instancji nie wpłynęła jednak negatywnie na przyznanie prawa do ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy, który w decyzji powyższej oraz kolejnej decyzji z 11 kwietnia 2014 roku, został przyznany i był wypłacany przez cały okres na jaki przyznano ubezpieczonemu prawo do tego świadczenia, tj. od 5 lutego 2011 roku do 31 stycznia 2017 roku. W ocenie Sądu Okręgowego organ rentowy wypłacając ubezpieczonemu ekwiwalent za deputat węglowy działał w przeświadczeniu, że świadczenie to było należnie wypłacane. Zdaniem Sądu ustalając odwołującemu prawo do deputatu węglowego od dnia 5 lutego 2011 roku w decyzjach przyznających prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na podst. przepisów ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych w prawidłowy sposób zinterpretował treść przepisów ustawy z dnia 8 września 2000 roku o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa „(...)”. W ocenie Sądu Okręgowego art. 74 powyższej ustawy rozumiany był przez organ rentowy w ten sposób, że celem ustawodawcy było przyznanie ekwiwalentu za deputat węglowy każdemu byłemu pracownikowi kolejowemu, uprawnionemu między innymi do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, niezależnie od tego, na podstawie jakiej ustawy prawo do tego świadczenia zostało przyznane.

Zdaniem Sądu Okręgowego skoro nabycie przez wnioskodawcę prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy nastąpiło w oparciu o zatrudnienia na kolei, w czasie którego ubezpieczony był uprawniony do deputatu węglowego, to prawo do ekwiwalentu za ten deputat w świetle art. 74 ust. ustawy o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego (...) przysługuje mu również aktualnie - jako byłemu pracownikowi kolejowemu uprawnionemu do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy niezależnie od tego, że świadczenie to przyznano mu na podstawie ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

Mając na względzie powyższe okoliczności i rozważania, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżone decyzje w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do wypłaty ekwiwalentu pieniężnego za deputat.

Organ rentowy wniósł apelację od powyższego wyroku zaskarżając go w całości. Organ rentowy zarzucił sądowi I instancji naruszenie art.74 ust. 1 ustawy z 8.09.2000 r o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego (...), (Dz.U z 2014 r. poz.1160 ze zm.) poprzez przyjęcie, że K. B. (1) pobierającemu rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy przysługuje prawo do wypłaty deputatu węglowego w formie ekwiwalentu pieniężnego od dnia 1 lutego 2017 r. na podstawie ustawy z 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, podczas gdy prawo to przysługuje jedynie na podstawie ustawy z 12.06.1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

Wskazując na powyższe organ rentowy wniósł o zmianę wyroku i oddalenie odwołania w całości, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelacji organ rentowy wskazał, że nie podziela argumentacji sądu I instancji. W ocenie organu rentowego katalog osób uprawnionych do deputatu węglowego na podstawie art.74 ust. 1 ustawy z 8.09.2000 r

o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego (...) jest ściśle określony. Wśród osób uprawnionych są byli pracownicy (...), którym przyznano świadczenie na mocy ustawy z 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. Pomimo wielokrotnych zmian w ustawie o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego (...), nie dokonano zmian w treści art. 74. Brak jest zatem podstaw do rozszerzenia interpretacji przepisu na krąg osób, którym przyznano świadczenie w oparciu o ustawę z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest prawidłowe. Sąd Okręgowy właściwie przeprowadził postępowanie dowodowe, w żaden sposób nie uchybiając przepisom prawa procesowego oraz dokonał trafnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, w konsekwencji prawidłowo ustalając stan faktyczny sprawy. Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia i rozważania prawne Sądu Okręgowego, rezygnując jednocześnie z ich ponownego szczegółowego przytaczania (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 listopada 1998 r., sygn. I PKN 339/98).

Apelacja pełnomocnika organu rentowego nie zawierała żadnych argumentów, które mogłyby podważyć prawidłowe ustalenia dokonane przez Sąd pierwszej instancji. Zarzuty skierowane przeciwko ustaleniu przez sąd I instancji, że ubezpieczony spełnia przesłanki do przyznania mu prawa do ekwiwalentu za deputat węglowy, w ocenie Sądu Odwoławczego pozbawione są merytorycznego uzasadnienia.

Kwestię uprawnień emerytów i rencistów do ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy reguluje art. 74 ustawy z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego (t.j. Dz.U. z 2014 r. poz. 1160 dalej: ustawa o komercjalizacji), który w ust. 1 stanowi, że byłemu pracownikowi kolejowemu pobierającemu emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy, przyznana na podstawie przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin lub przepisów ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 1983 r. Nr 30, poz. 144 ze zm.) albo przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 162, poz. 1118, z 1999 r. Nr 38, poz. 360, Nr 70, poz. 774, Nr 72, poz. 801 i 802 i Nr 106, poz. 1215 oraz z 2000 r. Nr 2, poz. 26, Nr 9, poz. 118, Nr 19, poz. 238 i Nr 56, poz. 678), a także członkom rodziny tego pracownika pobierającym po nim rentę rodzinną przyznana na podstawie wymienionych przepisów, przysługuje prawo do deputatu węglowego w ilości 1.800 kg węgla kamiennego rocznie, w formie ekwiwalentu pieniężnego. Emeryci i renciści nabywają prawo do ekwiwalentu pieniężnego z dniem przyznania emerytury lub renty (ust. 10 art. 74). Z kolei art. 74 ust. 5 stanowi, że ekwiwalent pieniężny, o którym mowa w ust. 1, przyznaje i wypłaca w dwóch terminach wraz z wypłatą emerytury lub renty: w marcu - za okres od 1 stycznia do 30 czerwca i we wrześniu - za okres od 1 lipca do 31 grudnia każdego roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych z dotacji celowej z budżetu państwa.

Oceniając żądanie wnioskodawcy przez pryzmat wyliczonych przesłanek uprawniających do deputatu węglowego Sąd Apelacyjny zgodził się z sądem I instancji, że ubezpieczony spełnia każdą z nich. Bezsprene bowiem ubezpieczony był zatrudniony jako pracownik kolejowy, w okresie zatrudnienia pobierał deputat węglowy wypłacany razem z wynagrodzeniem, aktualnie pobiera rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Spełnienie określonych wymagań uprawnia zatem wnioskodawcę do uzyskania prawa do ekwiwalentu za deputat węglowy kolejowy

Sąd Apelacyjny zwrócił uwagę, że uzasadnieniu apelacji organ rentowy podniósł, iż w art. 74 ustawy z dnia 8.09.2000 r. wymienione są enumeratywnie ustawy, na podstawie których nabycie prawa do emerytury lub renty uprawnia byłych pracowników kolejowych do nabycia prawa do ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowych. W ocenie apelującego należy uznać, że przedmiotowe świadczenie przysługuje wyłącznie tym emerytom lub rencistom, którzy swoje uprawnienia uzyskali na podstawie jednego z trzech wymienionych w omawianym przepisie aktów prawnych. W przypadku renty wypadkowej w ocenie organu rentowego prawo do ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy

przysługuje wyłącznie osobom, które prawo do renty wypadkowej nabyły na podstawie ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, nie przysługuje natomiast osobom, które prawo do takiej renty nabyły na podstawie aktualnie obowiązującej ustawy wypadkowej z 2002 roku.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego argumenty organu rentowego są w tym zakresie chybione. W ocenie Sądu Apelacyjnego nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem organu rentowego jakoby deputat węglowy kolejowy przysługiwał byłym pracownikom kolejowym, wyłącznie w sytuacji gdy rentę wypadkową nabyli na podstawie poprzednio obowiązującej ustawy o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych z 1975 roku. Dokonana przez organ rentowy wykładnia omawianego przepisu jest niczym nie popartą nadinterpretacją normy prawa, która jest jasna i konkretna w swym brzmieniu. Wynika z niej jednoznacznie, że prawo do deputatu węglowego przysługuje pracownikom pracującym na kolei. Przysługuje ono również byłym pracownikom kolejowym, którzy na podstawie właśnie tego zatrudnienia nabyli emeryturę lub rentę z ogólnego stanu zdrowia lub wypadkową. Istotne jest jedynie ustalenie, czy przyznana renta została ustalona na podstawie zatrudnienia kolejowego.

Sama okoliczność, że ustawodawca do chwili obecnej nie zmienił przepisu art. 74 ustawy z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego poprzez wskazanie aktualnie obowiązującego aktu prawnego regulującego kwestię nabywania świadczeń z tytułu wypadków przy pracy pozostaje bez znaczenia dla sprawy. W tym miejscu podkreślenia wymaga, że w art. 57 ustawy z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych wskazano, że ilekroć przepisy odsyłają do przepisów o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, należy przez to rozumieć przepisy niniejszej ustawy. Zdaniem Sądu II instancji powyższa norma stanowi wystarczającą podstawę do uznania, iż mimo braku wymienienia w art. 74 ustawy z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego wprost przepisów aktualnie obowiązującego aktu prawnego regulującego kwestie świadczeń z tytułu wypadków przy pracy należy go jednak uwzględniać przy ustalaniu uprawnienia do deputatu węglowego w formie ekwiwalentu pieniężnego.

Nadto, podkreślenia wymaga, iż za taką interpretacją przemawia wykładnia systemowa. Kierując się argumentacją organu rentowego należałoby przyjąć, że wolą ustawodawcy jest ograniczenie możliwości przyznawania prawa do deputatu węglowego, wyłącznie do tych pracowników kolejowych, którzy stali się niezdolni do pracy w związku z wypadkiem przy pracy przed styczniem 2003 roku. W ocenie Sądu Apelacyjnego brak jest racjonalnych przesłanek przemawiających za taką interpretacją. W tym miejscu podkreślenia wymaga, że obowiązująca ustawa z 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych regulująca świadczenia z ubezpieczenia wypadkowego w istotnych zrębach stanowi kontynuację uregulowań dotychczasowych. Tak na gruncie ustawy wypadkowej z 1975 roku, jak i obecnie obowiązującej z 2002 roku prawo do świadczenia rentowego w związku z wypadkiem przy pracy przewidziane zostało na wypadek zaistnienia ryzyka ubezpieczeniowego, jakim jest wystąpienie u ubezpieczonego niezdolności do pracy. Sąd Apelacyjny zwraca zatem uwagę, że niespornym jest, że ubezpieczony jest osobą aktualnie częściowo niezdolną do pracy. Fakt, że niezdolność ta pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy ma de facto znaczenie jedynie w kontekście wysokości przyznanego mu świadczenia rentowego. Tzw. renta wypadkowa, jest bowiem pod wieloma względami, w szczególności finansowym, korzystniejsza od renty z ogólnego stanu zdrowia. Co istotne, gdyby ubezpieczony nie wniósł o przyznanie mu prawa do renty wypadkowej to niewątpliwie przysługiwałoby mu prawo do zwykłej renty na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, która to ustawa została wprost wskazana w przepisie art. 74.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny uznał, że zaskarżony wyrok odpowiada prawu, a wniesiona od niego apelacja jest niezasadna, co skutkowało jej oddaleniem, o czym orzeczono na podstawie art. 385 k.p.c.

SSA Urszula Iwanowska SSA Beata Górska SSA Barbara Białecka